

kring, at vi altid have krævet: „Bef fra Kjøbenhavn“, maa det fremhæves, at dette aldrig er sagt af os uden med Begrændsning, og jeg skal tillade mig i denne Forbindelse at nævne det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds som min Ordspører. Det ærede Medlem har nemlig sagt følgende, som jeg maa gjentagende citere, thi jeg sætter Pris paa, at vi fastholde Udtalelserne af det ærede Medlem for at holde ham fast, ja ikke ham selv fast — det kan jeg ganske vist ikke indlade mig paa — men for at konstatere hans tidligere Standpunkt. Det ærede Medlem sagde: Samtlige Forsvarsplaner, som fra vor Side ere opstillede, gik ud fra, at man skulde forbedre og forstærke disse Forter — 3: Søforterne ved Kjøbenhavn — og bevare dem; de bestaaende Forter udgjøre Led af vor Forsvarsplan ligesom af Regjeringsens. Det staar i Tidenden for 1877—78, Sp. 1588. Naar et Medlem kan sige dette og samtidig anbefale os Stenbæmninger og Mineforstærkninger til et meget betydeligt Beløb, hvorledes kan saa det ærede Medlem to Aar efter komme og sige, at hans Standpunkt har altid været: væk fra Kjøbenhavn. Jeg skal ikke nærmere gaa ind derpaa, jeg forstaar det kun ikke. Nei, det er altsaa kun med Begrændsning, vi have sagt: Væk fra Kjøbenhavn, idet vi nemlig have sagt: Søg ud til Kysterne og forsvar os mod Landgang saa godt det er muligt, og dersom Ministrenes Forslag ikke vare anlagte derpaa, vilde jeg erklære mig fuldstændig uenig med dem. Men jeg siger kun, at, dersom vi kunde en bloc tage de Forslag, der forelaa, saa er dette kontant bekræftet, at man vilde forsvare sig imod Landgangsforøg paa en langt fyldigere Maade, end vi nogenfinde have været med at foreslaa, og end jeg endnu tror, at vi vilde blive enige om at foreslaa, ikke af Hensyn til Forsvaret, men af Hensyn til vore finansielle Kræfter. Jeg kommer da tilbage til den Sag, som jeg ikke staar og refererer saaledes ud af Hovedet, men lægger Dokumenterne, Pagina og deslige frem, og som jeg ikke gjør Omførb med. Jeg siger, jeg skal nu komme tilbage til den Sætning, som jeg sagde igaar. De Herrer referere fra den Tro, de havde om Landgangsforøgs Afværgelse i 1874—75, og stiller den op imod den noget forandrede Tro fra Krigs- og Marinebemyndelsens Side. Nu siger jeg, mine Herrer, som Lægmand har jeg aldrig forholdt mig afgjørende til dette Spørgsmaal, jeg kan ikke have nogen afgjørende Mening derom; men jeg siger, jeg vil ikke være med til at bevillige 10—12 Millioner til Forsvarsvæsenet paa en feil Tro, paa en Tro, som i alt Fald Sagkyndige erklære for i høi Grad feil. Det forandrede Udgangspunkt er altsaa kun det, at de Herrer angive at have havt en Tro i 1874—75, som de iøvrigt ikke fuldstændig havde. Nei, der var Tale om en eventuelt større Reduit og om Sørens frie Bevægelser, efter at Landgangsforøg var lykkedes,

og havde de Herrer dengang sagt til mig: Vi anse det for positiot, at Landgangsforøg vilde blive aflaaede, og hvis ikke, er dermed det Hele særbdigt, vilde jeg have værget mig imod at bygge et bestemt Værn derpaa, ihvorvel jeg anser de ærede Medlemmer for Bogense (Berntsen), for Stege (Bojsen), for Horsens (Bajer) og for Leire (Holstein-Lebreborg) for meget sagkyndige (Bern- t- sen: Jeg holder fast ved min Tro). Ja, det ærede Medlem holder fast paa sin Tro; jeg vilde ønske, han gjorde det; men jeg vil sige, at de forskellige Handlinger vidne ikke altid om, at Troen i alt Fald er den samme. Jeg benægter ikke, at det ærede Medlem til enhver Tid handler efter sin Tro, men da Handlingerne være, maa han skifte Tro temmelig tit. Det er denne Forskjel i Tro paa Landgangens Mulighed, der afføber den forskellige Opfattelse om fortsat Kamp derefter; men hvad der saa kan ske, naar Krigsforhold komme paa, veed jeg ikke, og naar det ærede Medlem er saa sikker paa, at Ministeren vil provisorisk anvende Midler til Udvikling efter sine Ønsker af Forsvarsvæsenet, Forslandsninger og deslige, uden at spørge Rigsdagen, skal jeg ikke udtale mig videre derom. Jeg erkjender, for at komme tilbage til en Sætning, jeg tidligere har brugt — at det Provisoriske har faaet en Bekræftelse i Kjendsgjæringen for nylig, og det er ganske vist ikke det tilforladeligste Værn mod, at det ikke skulde bruges siden. Men jeg gaar imidlertid ud fra at hævde de grundlovs-mæssige Bestemmelser, og jeg antager derfor, at hvad Bevillinger der skulde flyde af Hærens Revision, tilhører forsvaringsmæssig Rigsdagen og Regjeringen i Forening, Lovgivningsmagten og ingen Anden, og kunne vi ikke gaa ud fra denne Forudsætning i Almindelighed, maa vi hellere høre op med det Hele og slet ikke forhandle. Jeg beder nu undskyldte, at jeg har maattet nedlægge en Indsigelse mod, at det ærede Medlem fra Leire (Holstein-Lebreborg) gjør sig til Dolk for Bentsens Stilling til denne Sag i tidligere Aar og mit Forhold i det Hele baade i Afstemninger, Handling og Skrift. Hvorledes det ærede Medlem forliger sig selv med sine nye Standpunkter er mig i Virkeligheden den ligegyldigste Sag af Verden.

Sang: Hvorledes de militære Dokumenter vi have i Rigsdagstidenderne for 1875 og 1876, skulle forstås eller ikke forstås, skal jeg ikke indlade mig paa. Vi have idag hørt modsatte Forklaringer af de to sidste Talere; den ene paastaar, vi skulde forstå det saaledes, at det var Meningen, den Anden sagde, at vi skulde forstå det saaledes, at det var Meningen. Det skal jeg ikke komme ind paa og kun udtale mig om det, der nu her ligger for. Og der er da Noget, jeg vil fremhæve, idet jeg vil begynde med at sige, som der staar i den gamle Sang: „Alt noget Nyt“ — ogsaa her i Thinget — „der er